ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr. A420251019
Lietas arhīva Nr. AA43-0231-21/4
ECLI:LV:ADAT:2021:0331.A420251019.10.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2021.gada 31.martā

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente Roze Paegle,
tiesneses Irina Kaļiņina un Santa Liniņa

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/ pieteikuma par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru /pers. A/ tiktu izsniegta D kategorijas garstobra-gludstobra šaujamieroču iegādāšanās un glabāšanas atļauja medību vajadzībām, izdošanu, sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2020.gada 28.augusta spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs /pers. A/ 2019.gada 26.martā vērsās Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas Atļauju sistēmas nodaļā (turpmāk – Atļauju sistēmas nodaļa), lūdzot izsniegt D kategorijas garstobra-gludstobra šaujamieroča iegādāšanās un glabāšanas atļauju medību vajadzībām.

Ar Atļauju sistēmas nodaļas 2019.gada 22.maija lēmumu Nr.74 (turpmāk – sākotnējais lēmums) atteikts izsniegt pieteicējam D kategorijas garstobra-gludstobra šaujamieroča iegādāšanās un glabāšanas atļauju.

Sākotnējo lēmumu pieteicējs apstrīdēja.

[2] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes priekšnieka pienākumu izpildītājs ar 2019.gada 26.jūlija lēmumu Nr.20/3-31 (turpmāk – Lēmums) atstāja negrozītu sākotnējo lēmumu, pamatojoties uz turpmāk norādītajiem apsvērumiem.

[2.1] Valsts policija veica pārbaudes, lai konstatētu, vai uz pieteicēju attiecas Ieroču aprites likuma 23.panta 10.punktā noteiktais ierobežojums, jo Ieroču un specialo līdzekļu aprites likuma 17.panta 10.punkts zaudēja spēku 2019.gada 10.aprīlī.

Valsts policija nosūtīja Valsts drošības dienestam pieprasījumu sniegt informāciju (ja tāda ir Valsts drošības dienesta rīcībā), kas liedz iespēju pieteicējam saņemt šaujamieroču iegādāšanās un glabāšanas atļauju.

Atbildot uz Valsts policijas pieprasījumu, Valsts drošības dienests ir norādījis, ka iestādes rīcībā esošā informācija liecina par to, ka pieteicējs ieročus var izmantot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību un drošību.

[2.2] Atļauju sistēmas nodaļa ņēma vērā Valsts drošības dienesta sniegto informāciju. Noskaidroto apstākļu kopums ir pietiekams, lai pieņemtu lēmumu par šaujamieroča iegādāšanās atļaujas neizsniegšanu.

Konstatējot pamatotas ziņas, iestāde atbilstoši Ieroču aprites likuma 23.panta 9.punktam atsaka izsniegt šaujamieroču iegādāšanās atļauju.

[2.3] Atļauju sistēmas nodaļai nebija rīcības brīvības lēmuma pieņemšanā, jo likumdevējs ir noteicis prasības personām, kuras vēlas saņemt ieroča iegādāšanās, glabāšanas un nēsāšanas atļauju.

Valsts policija atzina, ka noskaidroto apstākļu dēļ pieteicēja viedokļa noskaidrošana nav lietderīga, jo pieteicēja viedoklis nevar ietekmēt Lēmuma saturu.

[3] Pieteicējs vērsās tiesā ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru viņam tiktu izsniegta D kategorijas garstobra-gludstobra šaujamieroču iegādāšanās un glabāšanas atļauja medību vajadzībām. Pieteicējs nepiekrīt Valsts drošības dienesta sniegtajām ziņām, ka viņš ieroci varētu izmantot ļaunprātīgi. Pieteicēja ieskatā Valsts drošības dienesta apgalvojums ir melīgs, nomelnojošs un apkaunojošs. Pieteicējs norāda, ka ir godprātīgs pilsonis un augsti kvalificēts speciālists, kā arī lūdz paziņot iemeslu, kura dēļ Valsts drošības dienests viņu ir atzinis par personu, kura ieroci var pielietot ļaunprātīgi.

[4] Rakstveida paskaidrojumā Valsts policija pieteikumu neatzīst, bet uztur Lēmuma pamatojumu, kā arī paskaidro, ka Ieroču aprites likuma viens no mērķiem ir nodrošināt, lai šaujamieroči nenokļūtu tādu personu rīcībā, kuras var apdraudēt sabiedrisko kārtību. Valsts policija atsaucas uz Ieroču aprites likuma 23. un 24.pantu. Ierocis ir paaugstinātas bīstamības

avots, kura izmantošana vienmēr ir saistīta ar zināmu risku, tādēļ sabiedrības intereses un drošība jāvērtē augstāk par indivīda tiesībām iegādāties, glabāt un nēsāt šaujamieročus.

[5] Valsts drošības dienests rakstveida paskaidrojumā ir norādījis, ka pēc pieprasījuma sniedza atbildi Valsts policijai par iestādes rīcībā esošo informāciju par pieteicēju.

[6] Administratīvā rajona tiesa ar 2020.gada 28.augusta spriedumu pieteikumu noraidīja, pamatojoties uz turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[6.1] Tiesa atsaucās uz Ieroču aprites likuma 2.pantā definēto likuma mērķi, proti, noteikt valsts un pašvaldību institūciju un privātpersonu tiesības un pienākumus attiecībā uz ieroču, munīcijas, to sastāvdaļu un speciālo līdzekļu apriti Latvijā, kā arī noteikt šo priekšmetu klasifikāciju, aizliegumus un ierobežojumus attiecībā uz šiem priekšmetiem, lai garantētu personu un sabiedrības drošību.

Ieroča iegādāšanās, glabāšana un nēsāšana ir no tiesību normām izrietoša privilēģija, kas ir ārpus personai nepieciešamo pamatvajadzību loka, tādēļ atļauja glabāt šaujamieroci ir atzīstama par ekskluzīvām tiesībām.

Tiesa piekrita Valsts policijas argumentam, ka ierocis ir paaugstinātas bīstamības avots, kura izmantošana vienmēr ir saistīta ar zināmu risku, tādēļ sabiedrības intereses un drošība jāvērtē augstāk par indivīda tiesībām iegādāties, glabāt un nēsāt šaujamieročus. Pat salīdzinoši nelielai iespējamībai, ka ierocis var tikt izmantots negodprātīgi, jāpievērš būtiska uzmanība.

Pārsūdzētajā Lēmumā ietverto pamatojumu tiesa atzina par pareizu.

Tiesības iegādāties, glabāt un nēsāt šaujamieroci var tikt piešķirtas, ja šo tiesību piešķiršana rada pārliecību, ka netiks negatīvi ietekmētas citu personu tiesības uz dzīvību, veselību un sabiedrisko drošību.

[6.2] Tiesa atsaucās uz Ieroču aprites likuma 23.panta 9.punktu, kā arī uz tiesu praksē nostiprinātajām atziņām, ka, lai iestāde varētu piemērot minēto tiesību normu, ir jānoskaidro, vai ir pamatotas ziņas, ka ierocis varētu tikt izmantots ļaunprātīgi. Šaujamieroču aprites tiesiskais regulējums nenoteic pilnīgu aizliegumu turēt ieroci, taču likumdevējs ir centies samērot vienas personas interesi glabāt un turēt ieroci ar sabiedrības interesi nodrošināt drošību, neatstājot ieroča izmantošanu tikai cilvēka paša ziņā (*sal. Senāta 2011.gada 17.marta sprieduma lietā Nr.SKA-109/2011 7. un 8.punkts*).

Ieroču aprites likuma 23.panta 9.punktā paredzētais šaujamieroču iegādāšanās, glabāšanas, nēsāšanas vai kolekcionēšanas ierobežojums – pamatotas ziņas, ka persona ieroci var pielietot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību – ir nenoteiktais tiesību jēdziens, kas piepildāms ar noteiktu saturu, ņemot vērā konkrētā gadījuma apstākļus. Proti, lai secinātu, ka uz pieteicēju ir attiecināms minētais ierobežojums, ir jākonstatē apstākļi, kas liecina par iespējamību, ka šaujamierocis var tikt pielietots ļaunprātīgi, apdraudot sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību. Tāpat ir jāpārbauda minēto apstākļu pietiekamība (samērīgums).

[6.3] Pārsūdzētā Lēmuma pamatojumā ir ietverta atsauce uz Valsts drošības dienesta sniegtajām ziņām, ka pieteicējs ieročus var izmantot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību un drošību.

Tiesa iepazinās ar Valsts drošības dienesta sniegto informāciju, taču tā kā informācijai ir noteikts ierobežotas pieejamības statuss, tā netika pievienota lietas materiāliem.

Tiesa atzina, ka Valsts drošības dienesta rīcībā ir pamatotas ziņas, ka pieteicējs ieroci var izmantot ļaunprātīgi. Nav pamata apšaubīt Valsts drošības dienesta rīcībā esošo informāciju, kā arī tiesas kompetencē neietilpst šādas informācijas pārbaude. Tiesas rīcībā nav ziņu par to, ka Valsts drošības dienests būtu ieinteresēts sniegt faktiskajiem apstākļiem neatbilstošu informāciju.

Ņemot vērā minēto, tiesa secināja, ka pastāv apstākļi, kas liecina par iespējamību, ka pieteicējs šaujamieroci varētu pielietot ļaunprātīgi, apdraudot sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību. Tādējādi ir konstatējams Ieroču aprites likuma 23.panta 9.punktā minētais priekšnosacījums.

Ierobežojot pieteicēja ekskluzīvās tiesības iegūt ieroča iegādāšanās un glabāšanas atļauju, sabiedrības drošības labums būs nozīmīgāks, nekā pieteicēja tiesību ierobežojums izmantot šaujamieroci medībām, tādējādi maksimāli samazinot arī risku sabiedriskās drošības apdraudējumam.

Tā kā ir konstatējams Ieroču aprites likuma 23.panta 9.punktā noteiktais priekšnosacījums, kas ir tiesisks šķērslis ieroča atļaujas saņemšanai, Valsts policija ir pamatoti atteikusi izdot pieteicēja prasīto labvēlīgo administratīvo aktu.

[7] Par Administratīvās rajona tiesas 2020.gada 28.augusta spriedumu pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību, norādot, ka aizliegums iepazīties ar lietas materiāliem ir Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 92.panta pārkāpums. Pieteicējs lūdz izsniegt Valsts drošības dienesta vēstulēs norādīto informāciju.

[8] Valsts policija rakstveida paskaidrojumā apelācijas sūdzību neatzīst, bet piekrīt pirmās instances tiesas spriedumam.

[9] Valsts drošības dienests rakstveida paskaidrojumā ir norādījis, ka uztur iepriekš sniegto informāciju par pieteicēju, viedoklis nav mainījies.

Motīvu daļa

[10] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304.panta pirmo daļu apelācijas instances tiesa administratīvo lietu izskata rakstveida procesā.

Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka nav objektīvas nepieciešamības, lai noteiktu šīs lietas izskatīšanu mutvārdu procesā. Lietas apstākļu noskaidrošanai nav nepieciešams rīkot tiesas sēdi, jo no lietā esošajiem dokumentiem ir iespējams gūt pilnīgu priekšstatu par izskatāmo jautājumu. Lietā esošie pierādījumi ir pietiekami, kā arī procesa dalībnieki ir īstenojuši tiesības sniegt savus paskaidrojumus par lietas apstākļiem.

Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa uzskata, ka šīs lietas izskatīšana mutvārdu procesā nav lietderīga.

[11] Pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[12] Apgabaltiesa atzīst, ka Administratīvās rajona tiesas 2020.gada 28.augusta spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams.

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu, apgabaltiesa pievienojas Administratīvās rajona tiesas 2020.gada 28.augusta sprieduma motivācijai.

[13] Atbildot uz apelācijas sūdzībā ietvertajiem iebildumiem, apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

[14] Ieroču aprites likuma 23.panta 9.punkts noteic, ka šaujamieroča vai lielas enerģijas pneimatiskā ieroča iegādāšanās atļauju, glabāšanas atļauju, nēsāšanas atļauju un ieroču kolekcijas atļauju aizliegts izsniegt fiziskajai personai, par kuru Valsts policijai ir pamatotas ziņas, ka tā ieroci var pielietot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību.

Atbilstoši judikatūras atziņām minētā norma nenosaka nedz to, kādi informācijas avoti var tikt izmantoti, nedz arī detalizēti atspoguļo to, kāds ziņu kopums ir pietiekams, lai atzītu, ka persona varētu ieroci pielietot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību. Līdz ar to "pamatotu ziņu" saturs ir skaidrojams kopsakarā ar lietā esošajiem apstākļiem un iestādes sniegto novērtējumu (*sk. Senāta 2019.gada 31.jūlija sprieduma lietā Nr.SKA-63/2019 8.punktu*).

No lietas materiāliem apgabaltiesa konstatē, ka izskatāmajā gadījumā informācijas avots ir kompetentā valsts iestāde, proti, Valsts drošības dienests.

Saskaņā ar tiesu praksē nostiprinātajām atziņām Valsts drošības dienestā konkrēto personu vērtējums tiek veikts Valsts drošības dienesta novērtējuma brīvības ietvaros. Šādu iestādes vērtējumu tiesa saturiski nevar pārbaudīt, tiesas kontrole sniedzas vienīgi pār to, vai iestāde nav pieļāvusi procesuālus pārkāpumus, novērtējot personu (*sk. Senāta 2019.gada 31.maija sprieduma lietā Nr.SKA-238/2019 10.punktu*).

Ievērojot minēto, kā arī pārbaudot Valsts drošības dienesta sniegto informāciju, apgabaltiesa nekonstatē, ka būtu pieļauts procesuāls pārkāpums pieteicēja novērtēšanā.

[15] Pieteicējs uzskata, ka aizliegums iepazīties ar lietas materiāliem ir Satversmes 92.panta pārkāpums, kā arī lūdz izsniegt Valsts drošības dienesta vēstulēs ietverto informāciju.

Satversmes 92.pants noteic, ka ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā. Ikviens uzskatāms par nevainīgu, iekams viņa vaina nav atzīta saskaņā ar likumu. Nepamatota tiesību aizskāruma gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu. Ikvienam ir tiesības uz advokāta palīdzību.

Apgabaltiesa nekonstatē minēto cilvēka pamattiesību pārkāpumu un vērš uzmanību uz to, ka Valsts drošības dienesta vēstulēs ietvertajai informācijai ir noteikts ierobežotas pieejamības statuss (tikai dienesta vajadzībām), tādēļ nav pieļaujams to izsniegt pieteicējam, un minētais pieteicēja lūgums ir noraidāms.

Atbilstoši judikatūras atziņām, lai arī lietas dalībnieka procesuālās tiesības ir būtiskas tiesību uz taisnīgu tiesu nodrošināšanā, tās nav absolūtas, bet likumā noteiktos gadījumos, ja tam ir leģitīms mērķis un tas ir samērīgi, var tikt ierobežotas (*sk. Senāta 2015.gada 30.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-0160/2015 11.punktu*). Izmantojot ierobežotas pieejamības lietas materiālus kā nozīmīgus pierādījumus lietā, vērtējams, vai tie bijuši izšķiroši vai papildinoši, proti, vai šo materiālu pieejamība varētu ietekmēt sprieduma rezultātu (*sk. Senāta 2020.gada 7.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-73/2020 6.punktu*).

Informācijas atklātības likuma 5.panta otrās daļas 6.punkts noteic, ka par ierobežotas pieejamības informāciju ir uzskatāma informācija dienesta vajadzībām.

Atbilstoši minētā likuma 8.[1] panta ceturtajai daļai kārtību, kādā aizsargājama informācija dienesta vajadzībām, nosaka Ministru kabinets.

Pamatojoties uz normā ietverto deleģējumu, ir izdoti Ministru kabineta 2005.gada 26.aprīļa noteikumi Nr.280 "Kārtība, kādā aizsargājama informācija dienesta vajadzībām", un šo noteikumu 8.punkts noteic, ka gadījumā, ja darba procesā ar dokumentu, kurš satur informāciju dienesta vajadzībām, tiek konstatēts, ka tas tieši skar citas Latvijas Republikas tiešās vai pastarpinātās pārvaldes iestādes, ārvalsts iestādes, starptautiskās organizācijas vai tās institūcijas kompetenci un ir nepieciešams tās darba vai dienesta pienākumu pildīšanai, iestādes vadītājs, ievērojot Informācijas atklātības likuma 8.[1] panta otrajā daļā noteiktās prasības, var nodot minēto dokumentu vai tajā iekļauto informāciju attiecīgajai iestādei, organizācijai vai institūcijai, ja šāda dokumenta vai tajā iekļautās informācijas nodošana nevar apgrūtināt iestādes darbu vai nodarīt kaitējumu personu likumiskajām interesēm.

Attiecīgi Informācijas atklātības likuma 8.[1] panta otrā daļa noteic, ka neviens nav tiesīgs nodot atklātībai ārvalsts,

starptautiskas organizācijas vai tās institūcijas radītu informāciju dienesta vajadzībām bez attiecīgās ārvalsts, starptautiskās organizācijas vai tās institūcijas piekrišanas.

Valsts drošības dienests informācijai, kas tika sniegta par pieteicēju, ir noteicis ierobežotas pieejamības statusu – tikai dienesta vajadzībām.

Izvērtējot Valsts drošības dienesta sniegtās informācijas saturu, apgabaltiesa atzīst, ka norādītās ziņas attiecas uz valsts drošības jomu un būtībā ir valsts noslēpuma objekts, tādēļ šai informācijai ir pamatoti noteikts ierobežotas pieejamības informācijas statuss.

Secināms, ka tiesa bez Valsts drošības dienesta piekrišanas nav tiesīga izsniegt pieteicējam Valsts drošības dienesta klasificēto informāciju, ne arī atļaut pieteicējam iepazīties ar to.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 108.[1] panta trešo daļu lietas materiāliem nepievieno un tiesa nolēmumā neatspoguļo informāciju, kas ir valsts noslēpuma objekts, bet norāda, ka ar šo informāciju ir iepazinusies un to izvērtējusi.

Ievērojot minēto, kā arī, lai maksimāli nodrošinātu nosacījumu, ka ar Valsts drošības dienesta sniegto informāciju drīkst iepazīties tikai ar Valsts drošības dienesta piekrišanu, tiesas procesā un arī pēc nolēmuma stāšanās spēkā, minētā klasificētā informācija netika pievienota lietas materiāliem. Valsts drošības dienests izskatāmajā gadījumā nav devis atļauju procesa dalībniekiem iepazīties ar norādīto ierobežotas pieejamības informāciju, tādēļ to nav pieļaujams izsniegt pieteicējam. Līdz ar to tiesvedības laikā šī informācija pieteicējam netika izsniegta, kā arī to nav pieļaujams ietvert tiesas nolēmumā.

Ierobežojumam iepazīties ar lietas materiāliem ir leģitīms mērķis, kā arī ierobežojums ir atzīstams par samērīgu, jo informācijas pieejamība nevarētu ietekmēt šīs lietas iznākumu. Tādējādi arī pieteicēja viedoklis par Valsts drošības dienesta sniegtajām ziņām lietas iznākumu nevar mainīt.

Atbilstoši judikatūras atziņām novērtēšana tiek veikta pēc principa – vai iestādes rīcībā esošā informācija rada pārliecinošu uzskatu, ka ieroču esības gadījumā netiks apdraudēta sabiedriskā drošība. Šāds novērtējuma slieksnis norāda, ka iestāde nepieļauj atļauju izsniegšanu, ja informācija rada pat salīdzinoši nelielas šaubas par to, ka persona varētu ar ieroci apdraudēt sabiedrisko drošību. Tas atbilst likuma mērķim, jo ierocis ir paaugstinātas bīstamības objekts (*sk. Senāta 2019.gada 31.jūlija sprieduma lietā Nr.SKA-63/2019 11.punktu*).

Apgabaltiesai nav darīti zināmi apstākļi, kas varētu būt par tiesisku pamatu, lai apšaubītu Valsts drošības dienesta sniegtās ziņas par pieteicēju.

[16] Pieteicējs argumentē, ka viņa tiesību ierobežojums ir prettiesisks un ka Valsts policija ir nepareizi piemērojusi Ieroču aprites likuma 23.panta 9.punktu.

Minētajam pieteicēja viedoklim apgabaltiesa nevar piekrist, jo lietā konstatētajos apstākļos var tikt ierobežotas pieteicēja iespējas gūt labumu no medību procesa.

Saskaņā ar tiesu prakses atziņām sabiedrības drošība ir viena no konstitucionālajām vērtībām, kuras labad var ierobežot Satversmē noteiktās pamattiesības (116.pants) (*sk. Senāta 2019.gada 31.jūlija sprieduma lietā Nr.SKA-63/2019 7.punktu*).

Ieroču aprites likuma 23.pants noteic ieroča atļaujas izsniegšanas aizliegumu, ja tiek konstatēts kaut viens no minētajā tiesību normā noteiktajiem priekšnosacījumiem, un, konstatējot tiesību normā noteiktos apstākļus, iestādei nav rīcības brīvības pieņemt cita satura lēmumu.

Izskatāmajā gadījumā nav konstatējams tiesisks pamats pieteicēja prasītā labvēlīgā administratīvā akta izdošanai. Šaujamieroča iegādāšanās atļauju, glabāšanas atļauju un nēsāšanas atļauju ir aizliegts izsniegt pieteicējam tādēļ, ka Valsts drošības dienests ir iesniedzis Valsts policijai pamatotas ziņas, ka pieteicējs ieroci var pielietot ļaunprātīgi, apdraudēt sevi, sabiedrisko kārtību vai drošību. Tas apstāklis, ka pamatotās ziņas ir sniedzis Valsts drošības dienests, nenozīmē, ka obligāti būtu jākonstatē arī Ieroču aprites likuma 23.panta 10.punktā minētie apstākļi, jo tas būtu cits, patstāvīgs atļaujas izsniegšanas atteikuma pamats. Izskatāmajā gadījumā lietā ir pierādīta Ieroču aprites likuma 23.panta 9.punktā noteiktā priekšnosacījuma pastāvēšana, tādēļ pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta, ar kuru /pers. A/ tiktu izsniegta D kategorijas garstobra-gludstobra šaujamieroču iegādāšanās un glabāšanas atļauja medību vajadzībām, izdošanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Senāta Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente R.Paegle

Tiesnese I.Kaļiņina

Tiesnese S.Liniņa

Dokuments ir parakstīts elektroniski ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu.